

Стоилъ.

Не ми е сега на умъ имято му.

Грабчо.

Да не забравишъ да ми напишешъ тия думы ; искамъ да ги тура съ златны буквы надъ вратата на *софраджейницата*.

Стоилъ.

Съ благодареніе ! Колкото за вечерята, оставете таз' грыжа отгорѣ ми ; азъ ще сторя каквото трѣба.

Грабчо.

Виждъ наистина . . .

Кольо.

Толкозъ по добрѣ ! По малко трудъ за мене.

Грабчо.

Тука, Стоиле, трѣбать нѣща, които да насищатъ лесно ; най напредъ едръ фасулъ съ малко орисъ, а сетнѣ мѣсо съ кестене, повечко кестене. Виждъ вече.

Стоилъ.

Бждете спокоенъ.

Грабчо.

Сега ты, Кольо, трѣба да очесешъ коньтъ и да очистишъ каляската.

Кольо.

Почакайте ; сега не ли приказвашъ на сензинтъ ? (*Кольо изважда шапката та тура пакъ фесъ, и хвърля престилката*). Заповѣдате . . .